

Tove Videbæk (KRF):

I Socialudvalget har vi gentagne gange fået triste historier på bordet, som drejer sig om børn, der bliver hevet ud af et trygt og godt hjem med en plejefamilie, som børnene holder af og trives hos. Vi har endda eksempler på, at plejefamilierne nærmest har opfattet det, som om børnene er blevet kidnappet fra dem af en ny kommune, som forældrene er flyttet til. Og det er jo præcis sådan noget, man vil søge at finde en løsning på ved det her lovforslag, nemlig ved at barnet skal beholde den samme handlekommune gennem hele sin barndom.

Kl. 19.40

Det, der er det allervigtigste med hensyn til de sårbare børn, der er blevet fjernet fra deres oprindelige hjem, er at forsøge at sikre børnene en stabil og sammenhængende barndom. Vi skal altid se på sagerne ud fra barnets bedste, ud fra barnets synspunkt, ud fra børnehøjde og ud fra, hvad der kan sikre børnene en tryk og god barndom.

Lovforslaget ophæver reglen om, at kun børn over 12 år skal høres, og det er rigtigt og godt. Socialforskningsinstituttets undersøgelser viser, at kun i ca. 20 pct. af alle anbringelsessager bliver børnene hørt. Det er simpelt hen for galt, og det er lovbrud, for også på dette område kan vi sige, at lov er lov, og lov skal holdes. Barnets egne holdninger, barnets egne indstillinger og følelser er ekstremt vigtige i sager, der drejer sig om barnet.

Alt for mange børn har mistet både søskende, forældre og derefter også deres plejeforældre i flere omgange. Børnene bliver svingdørsbørn, og nogle børn kan i en barndom opleve over 10 forskellige hjem, som de skal forholde sig til og forsøge at falde til ro i. Mon der er nogen, der virkelig tror på, at dette kan være til barnets bedste? Det er hovedrystende, det er simpelt hen katastrofalt og ødelæggende for børnenes fremtid, og hvis børnene blev hørt, ville de bestemt sige fra og fortælle, hvad de synes om forholdene. Men de bliver slet ikke hørt i 80 pct. af alle tilfælde, og det mener jeg at det her forslag råder bod på.

Samtidig med at børnene høres, mener vi, det er rigtigt i disse sager i langt højere grad at involvere folk fra det nære miljø og familien. Det kan man gøre bl.a. via familierådslagning, som man er begyndt at bruge i rigtig mange kommuner efterhånden. Her involverer man naboer, lærere og spejderledere og mostre og bedsteforæl-

dre m.fl. og spørger om deres mening, og hvad de eventuelt vil kunne gøre for barnet fremover.

Forslaget om en kontaktperson er ikke fremmed for Kristeligt Folkeparti, for dette forslag kunne jo fint stemme overens med familierådslagning. Man kunne f.eks. vælge en person fra den kreds, som bliver kaldt sammen til familierådslagning, og en person fra den kreds kunne så være kontaktperson for barnet.

Men netop på baggrund af alle de her forskellige vinkler og de forskellige katastrofale historier og triste ting, vi har hørt på det her område, arrangerede vi i Socialudvalget sidste år i april en høring om anbringelse af børn. På denne høring fik vi rigtig mange nyttige input fra eksperter af alle slags på børneområdet. Vi fik input om høring af børnene, om handlekommuner, om kontaktpersoner, om bedre uddannelse til kommunens folk, osv. osv. Og lovforslaget her ser jeg faktisk som en god begyndelse på en løsning af de mange problemer, der er på det her område.

I Kristeligt Folkeparti tror vi, at det her forslag og de ændringer, som det vil medføre i mange børns liv, kan være med til at skabe ro, stabilitet og tryghed hos børnene i deres liv. Og er det ikke det, det egentlig grundlæggende drejer sig om, alt det, vi snakker om i dag – at børnene får ro, stabilitet, tryghed og får en god barndom?

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg er selvfølgelig glad for de tilkendegivelser, der har været, og for, at der er stor støtte til forslaget. Det er ikke så underligt, for det er jo netop på baggrund af dels § 71-udvalgets sonderinger, dels den høring, der var i april måned.

Jeg må da også sige, at det har været svært at skulle gøre op med sig selv, om man skal ændre det her, for virker det, eller virker det ikke? Men jeg synes, at tvivlen i hvert fald skal komme børnene til gode.

Vi har set, at der er nogle ting, der har fungeret dårligt, i og med at der kommer en ny handlekommune, når forældrene flytter. Nu prøver vi så at sige, at vi opretholder barnets oprindelige kommune som ny handlekommune, og det tror jeg på, som flere ordførere også har været inde på, vil give den her kontinuitet, der er så stor brug for.

Men det er klart, at vi overvåger det her nøje, og giver det nogle uhensigtsmæssigheder, så må vi jo overveje at ændre det igen. Jeg tror trods alt, at det her vil føre til, at vi i langt højere grad